

We missen je alweer vier jaar

12 september was het alweer vier jaar terug dat Daan overleed, wat gaat de tijd toch snel. Dat we hem al vier jaar moeten missen, en het overviel me hoeveel verdriet het me deze dag deed. Ik had al wel weken last ervan dat zijn sterfdag eraan kwam. Dat uit zich in stress, en Max pakt dat op waardoor het soms heel lastig met hem was. En toen was het daar de sterfdag.

“dit schreef ik die dag nadat ik Max weg had gebracht naar het kinderdagverblijf op mijn facebook”

Na een slechte nacht slapen gaat om 6.30 mijn wekker. Ergens verlang ik er naar om Max weg te brengen naar de kinderopvang, maar het maakt me ook misselijk deze dag. Max reageert heftig op mijn emoties waardoor het veel gillen is en bij me willen zijn. Ik breng hem weg om vervolgens te voelen hem liever niet achter te laten. Spontaan bars ik in tranen uit terwijl ik hem bij de kinderopvang naar binnen breng. Hij wil me niet loslaten en ik hem ook niet. We knuffelen elkaar en ik vraag de leidster voorzichtig met hem te zijn. (Natuurlijk zijn ze voorzichtig zoals altijd) Ik laat hem los en loop door naar het station, om naar therapie te gaan.

12 september Daan wat missen we enorm, al 4 jaar ben je hier niet meer. Ik zoek naar je lieve oogjes, naar je zachte huidje, je kleine vingertjes. Maar ik vind ze niet. De tijd gaat gewoon door ook zonder jou. En mama heeft het vandaag even heel zwaar met het gemis van jou.

Ik kon me niet meer herinneren wanneer ik voor het laats zo intens verdrietig was om Daan. Normaal heerst er rust op zijn overlijden, maar ik merk toch steeds weer dat elk jaar met zijn sterfdag het anders is. Nu kon ik echt haast niet stoppen met huilen. En kon me toch niets verzinnen om maar iets aan

deze dag te doen. Ik moest dan ook gewoon de ochtend naar therapie, en daarna dacht ik nog even mijn zinnen verzetten. Ik ging even naar de Primark om alvast wat winter kleding te kopen voor Max, daarna heb ik me vol zitten proppen met MC Donalds (ik was vergeten in de tijdnood die ik s,morgens had brood te smeren en mee te nemen) En ja ik ben een emotie eter, dus kon ik mooi even die tranen weg eten. Natuurlijk helpt dat maar eventjes...

Thuis was het niet veel beter en besloot maar naar me bed te gaan, net daarvoor belde mijn moeder even. Dus moest het naar bed gaan een half uurtje uitstellen. Ik wilde me de rest van de dag verstoppen in bed. Maar dat kon natuurlijk niet. Er zijn ook nog verplichtingen waar ik aan moet voldoen. Dus ik zette me wekker rond 16.00, nadat ik uit bed stapte verschoonde ik even Max zijn bed. En om 16.30 stond ik in de keuken om eten klaar te maken. Om vervolgens na het eten alles schoon te maken en in de vaatwasser te zetten en op de fiets te klimmen om Max te halen van de kinderopvang. Daar stond me een hele lieve emotionele verassing op me te wachten. Die dag had ik al foto,s gekregen van ze dat Max heerlijk aan het verven was.

En dit is het resultaat wat ze voor ons op die speciale
sterfdag gemaakt hebben.

2018 max 12 september

De volgende dag kon ik het afsluiten en was ik ook meteen niet meer zo verdrietig. Best vreemd hoe dat werkt. Al ben ik wel al heel lang extreem moe en het lijkt nu nog erger te zijn door alle stress wat me dit opleverde. Ik voel dat ik echt rust nodig heb, maar met een kind die de hele dag bij je wilt zijn. En gaat schreeuwen als het zijn zin niet krijgt, is het al moeilijk om deze blog te schrijven. Vandaar dat er dus ook maar heel weinig online komt op mijn blog.